

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

6	Добре дошли в Мюнхен!... Отново!
21	Панаири, панаири, мой детски спомен най-красив...
49	Ах, да можех да си върна...
52	Seid umschlungen, Millionen
58	The Winner takes it all
102	И дойде Биляна...
129	Строй се, преброй се!
151	С буквар под мишница
175	В бърлогата на лъва
190	Вървях, а беше пролет...
214	Напред, науката е слънце!
227	По пътя към олимпийското злато
245	Отиваме на купон!
262	Мой дом, светъл дом
275	Като по вода...
295	Mild und leise wie er lächelt
322	MAMA!
341	Vivat academia, Vivant professores!
375	Bunte Welt
403	Мисля, че успях!

ДОБРЕ ДОШЛИ В МЮНХЕН!... ОТНОВО!

Часът е някъде към 21 вечерта; денят е 9 януари 2001 г. Зима, та зима. Аз съм се проснал на леглото в апартамента си в центъра. Макар че... не съм много сигурен, че съм точно там. Ако съм там, то краката са ме довели автоматично от супердепресиращата сива и ужасно студена спирка в Мюнхен *Фрьотманнинг* дотук. Някъде към сръбско-унгарската граница загубих понятие за време и пространство и изпаднах в безтегловност, макар тялото ми да беше сгънато на хиляди малки части по време на всичките 1500 километра, които изминах за последните 29 часа. Сега реанимирам. Едната чанта метнах някъде към входната врата, раницата май все още е на гърба ми, а огромният куфар с книги, луканки, кашкавал и лютеница... дали не оставих в подножието на стълбището...

Като в някаква абсолютно фантастична зона на зграча си спомням думите на майка си:

– Ти никога не си ял лютеница?! Или луканка! За какво ти е тази книга... на Вера Мутафчиева. Нали английска филология ще учиш?

Думи, думи, думи срещу книги, луканка, кашкавал и лютеница. Когато се прибрах за Коледа за първи път от Германия, осъзнах, че за никаквите три месеца и половина, които бях прекарал там, България ми липсва ужасно. Или ми липсваше мама, вкъщи, чувството да не мисля за работа, за пари, за прехрана. Не знаех точно, но исках някак да си взема от това чувство в куфара за към Германия, когато се връщах обратно.

Е, сега съм тук! Луканките са долу. Чувството на безгрижие и безопасност се изпари мигновено с излизането през КПП Кулата. И луканката се превърна в един прост сух колбас, през който е минала точилката. Нищо повече.

Пари нямаше, затова този път връщането беше с автобус. Тогава изборът беше между две фирми. Избрах малко по-луксозната. Луксът се изчерпваше с това, че самите автобуси бяха малко по-нови. Но далеч не означаваше, че има тоалетна на борда за целия път от първоначално обещаните 20 часа. Не, тоалетните изискваха специално спиране на автобуса на места, предварително определени от шофьора според... подозрителни лични съображения. И

бяха точно разписани на всеки 6 часа. Предварително! Извън графика се спира само ако ни спре полицията! Разбрахте ли? И никои да не си сваля обувките, че смърди токсично.

Но съдбата искаше да ме откаже от пътуването с автобус още от София. На автогарата, около 30 минути преди самото пристигане на автобуса, вече се сканирахме бъдещите обитатели на това чудо на техниката, което щеше да измине разстоянието между София и Мюнхен за никакви си 20 часа. Мълчахме си и се гледахме, така, *под мустак*.

Имаше студенти, но преобладаващите бъдещи пътници бяха крайно мистериозни субекти, които носеха много неща по себе си, което пък от своя страна им пречеше да се движат свободно. Двама мургавели бяха натъпкали нещо в чорапите си и не мръдваха от местата си. Само от време на време се навеждаха, за да проверят дали съдържанието на чорапите – не краката, а другото, е все още на мястото си. Плътно около тях пърхаха две дами на видима възраст 30–40 години, които явно отиваха на някакво травеститско шоу, защото тоновете грим буквално се разливаха по тях от мъглата, миризмата на пушек и изобщо от тази тежка сивота, която е толкова характерна за София през януари.

Докато оглеждах *съкилийниците* си, баща ми ме сръчка:

– Само гледай да не се паднеш до е тоя Галфон!

И ми сочи мъж с огромен сив кожух, с шапка бомбе, боядисан мустак и боядисана черна къдрава гриба до раменете. Пушеше пура (!), а коремът му беше с размерите на някогашния мавзолей на Георги Димитров. Изобщо цялата му осанка ме караше да преглътнеш от внушителност и лека погнуса.

– Е, няма как! Виж го какъв е важен. Той не може да се събере на една малка седалка.

Обаче, както съдбата, пак казвам, го беше нарочила, при идването на автобуса същото това чудо на естетиката и хигиената се намърда спокойно на третия ред в автобуса. И кой е на мястото до него, но го прозореца? Разбира се, че някогашният пасажер на унгарските авиолинии – аз. Майко мила! Милчка! Тук ли ще ме оставиш! Мисля, че е лошо да пътуваш със самолет и изведнъж да се посееш в автобус. Винаги трябва да е обратното, защото иначе чувството за падение, унижение, и най-вече желанието да запазиш вътрешните си органи от пълно смачкване са всепоглъщащи.

Майка ми едва сдържаше сълзите си. Дали ще ме види отново някога? На какво ме предава тя?! На кого ме оставя?! Баща ми, както винаги, бе по-рационален:

– Пази се! Гледай да се опазиш, докато стигнете в Мюнхен! Най-добре не слизай изобщо от автобуса.

Аз и да искам, с Галфона до мен, нямаше как да сляза от този автобус до момента, в който той не реши или да ме притисне малко по-силно, както така удобно съм застанал до прозореца, с което да ме освободи веднъж завинаги от всички мъки на този свят, или ако реши той да слезе.

Заемането на моето си малко местенце – 3А, до прозореца в автобуса, очаквано беше достойно за олимпийска титла по акробатика. Когато се доближих до кожухеното чудо с мазната къдрава коса и боядисания мустак, поспрях. Трябваше стратегия за моя поход към място 3А. Огледах се, прокарах вектори насам натам из целия автобус. Мислено завъртях и един пергел, за да видя дали изчисления с радиус ще дадат по-обещаващи резултати. И се почна едно такова:

– Здравейте! Следващите два дни ще пътуваме заедно до Мюнхен. По някакъв начин трябва да се добера до мястото си. Може ли като начало да махнем този куфар, който държите в ръцете си и който изцяло е покрил моята седалка?

– Ммм...

Нямаше да пусне куфара!

– Добре, а дали е възможно да поставите левия си крак върху пътеката, така че да образува деветде-

сет градуса спрямо седалката, след което корпусът на тялото ви да отиде на около двайсет градуса от крака, който е върху пътеката, а куфарът да сложи-
те временно на земята?

Сметката ми беше внушителна, точна и вдъхновяваща, поне съдейки от следващата реакция:

– Виж кво, моя куфар няма да мръдне от ръцете ми, ако ще атомна бомба да взриви моя автобус. Няясно ли сме! Аре минавай, че няма с тебе да се занимавам цялото пътуване!

Тръгваше на зло... Дали да не се откажа? Само три месеца съм бил в Германия! Все едно съм бил на някак-ва супердълга екскурзия. Добре, ама майка ми и баща ми ме гледаха със силно принудени усмивки, като да ми вдъхват кураж, че с всеки ден в Германия вече ще става по-добре; че зимите в Германия не са сиви – цвятни са и са пролетни.

Мамка му, ще вляза на 3А, ако ще да изкъртя прозореца на автобуса! Направих една яка засилка на пространството от 15 сантиметра върху пътеката, ударих яко главата си в тавана, настъпних Галфона по корема, изблъсквайки куфара малко вляво, и някак, свивайки корема, крилата и всичките си крайници, успях да се наместя в мястото си, ама точно както блокчетата в играта *Тетрис*, без грам, ама нито един милиметър свободно място.

Еле по едно време тръгнахме. Не ме разбирайте погрешно – аз също не бях малък; винаги съм бил снажен, към леко пълен и сравнително висок. Ръцете на Галфона бяха вкопчени в този мееега важен куфар, дори не исках да мисля какво има в него, но моите не можеха да си намерят място. Ту отиваха зад врата му, ту стърчаха право нагоре, ту – в момент на пълно отчаяние и клаустрофобия, кацваха подозрително близо до чатала му. И огромните ни крака и на двамата, поне според размерите на този автобус, също се търкаха един о друг, особено в областта на бедрата, докато моите стъпала откриваха неподозирани способности да се сучат, извиват, завръзват на флъонга около стъпалата на Галфона.

Никога, ама никога не съм бил толкова интимен с мъж, колкото в този прокълнат автобус на това незабравимо пътуване. Най-малко крайниците ми искаха отчаяно да се увият върху това огромно мощно тяло, обвито в маслитен кожух от агънца в обора, а ръцете ми да погаят боядисаните кърдри и този пезевенски мустак. Изобщо пълен романс!

Но нещата се загълбочаваха с всеки изминал километър! Едва излезли от КПП-то, шофьорът се провикна:

– Час и двайсет минути почивка!

Как така почивка? Нали беше на 6 часа за по 15 минути? Изведнъж, след само час и половина пътуване, по-

лучаваме и толкова почивка. Изобщо жанрът *пътуване с автобус* до Германия за мен ставаше все по-мъглив.

Спряхме на някакъв огромен паркинг. Беше тъмно като в рог. Никой от спътниците не протестираше, а се изсипаха радостно от автобуса. Не и аз! Аз бях заклешен. Галфонът не беше изморен, нямаше нужда от почивка, нямаше нужда да се разтърпче, стискаше неуморно и до кръв куфара в ръцете си. Час и двайсет бяха много време. С Галфона вече бяхме консумирали връзката си достатъчно за краткото пътуване и аз имах така едно все по-засилващо се желание да сляза от автобуса. Затова:

— Много се извинявам, може ли да изляза? За тоалетна! — не ми се ходеше до тоалетна, но реших да добавя елемент на спешност.

— Епа, минавай!

Моята нова любов нямаше намерение да ми улесни този величествен преход от място 3А до пътеката на автобуса. И се почна пак: радиус, синус, косинус, тангенс, вектори напред назад. След 27 минути бях навън.

А навън, освен че беше агски тъмно, беше и много абстрактно. Не бях изминал и две крачки, и пред мен застана импровизирано казино, разположено върху два кашона, върху които някакъв як сърбин разиграваше трескаво *Тука има, тука нема*. Кашоните бяха

обградени от хора, включително от пътниците в нашия автобус. Залагаше се като за световно, все едно именно този алъш-вериш беше целта на цялото пътуване. Таман сме се натъкмили в клетките си в *Тетриса*, и вече можем да се връщаме, защото няма по-висша цел от това да друснеш едно *Тука има, тука няма* на паркинг сред пограничните възвишения на Сърбия.

По едно време се разнесе рев на мъж:

– Крадец! Ше те убия, бе! Ела тука, бе! Труп си, бе! – изстрел прониза нощта, която ни обграждаше. Жени започнаха да пишат.

И после се започна. Провикна се истерично жена:

– Сичко ми зе, бе! Ей на, и сутиена ми взе! Няма ли мъже тука?! Помооош!

Пълна истерия! И аз – там, всред всичкото това! Жената без сутиен се блъсна в мен, защото то просто нищо не се вижда или пък ме е идентифицирала като мегасилен мъжкар, който с голи ръце сега ще се пребори за бельото ѝ.

– Аре, бе, настигни го, бе!

– Какво е станало? – честно да си призная, всичко ми се струваше крайно нереално.

– Абе всичко ми взе, бе! Мошеник! И сутиена ми взе – жената демонстрира, заглавайки бюста си.

– Ама как точно?

– Квооо? Кво значение има? Отивай да го търсиш! Ще оставиш една жена, пребита, ограбена ей така, без сутиен! Тръгвай, бе!

И тръгнах! Към автобуса. Трябваше да се спася, преди и аз да съм останал без... сутиен. Не! Без – и аз не знам какво!

В автобуса цареше пълен хаос! Тоя с огнестрелното оръжие бил измамен на някое от многото *Тука има, тука нема*, които били насипани по целия паркинг. Как точно бил измамен? Не знаел, обаче бил сигурен, че бялата точка била под средната карта, а она показал друга карта. И:

– Пет хиляди марки отидоха, бе! Измами, бе! Вместо десет хилки сега неам нищо.

Кой държи 5000 марки в себе си?! Мислех, но отговор нямаше. Аз нямах пукната стотинка, така че бях в безопасност. А жената със сутиена пък се натъкнала на някакъв чейнджаджия, който много искал да ѝ продава марката за 20 български стотинки, пък бил готов и предмети да приема. Взел пръстени, часовници, парфюм, портмонето ии... сутиена. Щял да ѝ даде 7000 марки за всичкото. Ама не ги дал! И тя излъгана! И бясна! И така – почти целият автобус. Без мен! И Галфона!

Шофьорът даде да се разбере, че той отговорност не носи. Защо бил спрял там? Така решил.

– Продължаваме! Всички по местата!

Намъргах се в квадратчето си до моя спътник и изпаднах в безтегловност. Не помръдвах, дишането ми стана плитко и изпаднах в пълна хибернация. Ядене, тоалетна? Това са пълни капризи, присъщи за слабите хора, имали късмет да се наредят в автобуса до друг слаб човек, евентуално без сутуен.

Шофьорът стана изведнъж учудващо строг по отношение на спиранията. Не може да спира сега! Чак в Австрия! Ама има бременни жени, ама има възрастни хора със здравословни проблеми...

– Мен това не ме засяга! – отсичаше. Щял да си пресрочи графика.

Дойде и унгаро-австрийската граница, за която се носеха слухове. Унгария беше много напред спрямо всички балкански страни и се държеше подобаващо арогантно към всички, навлизащи от по-дълбоката Източна Европа. И граничните им пунктове бяха едни такива лъскави, и граничарите едни зализани, стройни, строги и студени. И... чакахме.

Някой от зализаните пазители на границата каза да отбием. Отбихме в някаква гора, която слънчев лъч не беше виждала от образуването на континентите. Никой няма право да слиза, разбира се. Часовете се заредиха безмилостно. Стана задушно, влажно, прозорците се запотиха и нямаше шанс да ги забършеш. То нямаше

и какво да се види особено. След около 3 часа дойде граничар. Каза да слезем от автобуса, но да оставим целия си багаж в него. Галфона започна да се тресе, зачерви се, но остави куфара. Постояхме си така в пълна тишина, щото смее ли някой думица да продума.

Унгарецът отиде в някаква кабинка. Изпуши цигара. Говори по някакъв телефон. Наслади се предълго на кафе, после още едно, после водичка, после някаква оранжева газирана напитка. Накрая се върна и каза да се качваме. Можем да минем.

И вече се носехме по магистралите на Йостеррайх.

Не мога да опиша каква веселба настана в тоя автобус. Все едно сме спечелили групово някаква лотарийна печалба. Някой извади домашно червено вино. Две жени от Рибново – така казаха, разчупиха баничка; някой носеше бахур и нямаше търпение да го сподели с всички. Автобусът вече не се тътрузеше тежък и проклет по пътищата, а се носеше като същинска комета – комета към други светове на свобода и вечно благоденствие.

Другите хапнаха и пийнаха, по едно време и запяха – *Излез е Делю хайдутин, Къде си вярна, ти, любов народна*. На *Хубава си, моя горо* стана още по задушевно, а на *Я кажи ми, облаче ле бяло* целият автобус ридаше. Рибново, Бяла Слатина, Полски Тръмбеш, София и Перник – всички бяхме едно, обречени да сме да-

лече от родината, всеки със своите причини; някои успели да надхитрят граниচারите, другите отиващи за първи път на Запад. Истински катарзис на тези чудеса от асфалт, бетон и стерилна чистота, каквито бяха австрийските магистрали.

Но аз бях под едната бедрена буза на Галфона, добре притиснат, получаващ малко въздух, колкото да не изпадна прибързано в кома, макар че и това нямаше да спре този бял автобус, превозващ купища душици към свободата и оригиналните дънки *Левис*. Въобще трагедия! Връщане назад нямаше! А пътят напред изглеждаше безкраен.

Разгеле по едно време видях входната табелка на Мюнхен. Малко оставаше. Направих опит да се поразмърдам и Галфона беше вече спокоен и разговорлив.

– Абе, ти се измъчи, бе човек! Чакай... наеш кво... Гледам, че в Австрия се освободи едно място на първия ред. Аз отивам там, ти да можеш да си отгърхнеш последните метри.

Имало свободно място отпреди? И Галфона го е видял? Но не е отишъл да седне на него. В смисъл – трябва ли му на някого повече знаци, че моето място не беше в автобуса. Не, беше на самолета! Бръммм, бръммм, хапване, пийване на борда – и съм в обятията на мама, нахранен, напоен и отпочинал. Ако трябва

ва, ще работя не-пре-къс-на-то, но повече с автобус няма да пътувам!

Заричах се така през целия път обратно към моето малко, но много скъпо и не особено поддържано жилище в центъра на Мюнхен, в което нямаше отопление, защото пуснех ли акумулиращата печка, моментално наемът ставаше двоен. Не, просто няма как, няма кой да ме качи на автобус повече, никога през живота ми!

След като автобусът ме е изсипал на *Фрьотманинг*, някак съм се качил на метрото, някак дори съм сменил линиите... И някак съм се озовал ето тук. На кушетката под сърмения паун. Срещу мен – огромното Разпятие, свещите; вдясно от мен – моето гадже – Си Си Кеч, на евтин плакат, по цици. Германийо, липсваше ми! Няма друго такова място.

Но вече е късно! А утре се засилвам директно в търсене на работа, защото трябваха пари за самолет. То за квартира и храна нямаше, но по-добре да съм бездомен и гладен, отколкото да преживея този ужас в автобуса отново и отново. Щях да разваля во веки този любовен триъгълник между моите ръце, Галфона и неговия куфар. Но когато се затваря една врата, се отваря друга и това трябваше да бъде някой гейт на летището в Мюнхен.